

Carolien staat op, schudt haar krullen en kijkt Fleur verontschuldigend aan. "Waarschijnlijk vraag jij je af wie dat hier allemaal zijn."

"Ja, dat had Fleur zich inderdaad afgevraagd."

"Deze twee jongemannen zijn Julian en David en daar komt mijn man Paul, oftewel little dad. Zo noemen ze hun vader af en toe."

"Komen jullie kijken? Ah, we hebben nog een nieuwe gast. Welkom," zegt de man die blijkbaar Caroliens man is en Paul heet. Hij heeft dezelfde zwarte haren als zijn zonen en net als hen een lichtbruine huid.

"Mama, mama." Twee meisjes stormen op Carolien af. "Onze konijnen zijn weggelopen! De kooi staat open!"

"Waarom staat die kooi open?" vraagt Carolien. Ze neemt beide meisjes aan de hand en met een verontschuldigende blik in Fleurs richting verdwijnt ze in de tuin. "Ben zo weer terug!" roept ze over haar schouder. Haar man Paul en de zonen gaan haar achterna.

"Beetje een heksenketel hier," zegt Monika aan Fleurs oor. "Dat is heel normaal."

"Ik vind het een vrolijke heksenketel," vindt Fleur en meent dat ook zo.

Ze praat met Isa en Caspar, met Maria en Monika en amuseert zich. Het is fijn om in zo'n gezellige kring van mensen te zitten en erbij te horen.

Monika staat op en zegt dat ze naar de kleine Anja wil kijken die binnen slaapt. "Volgens mij is Fiona ook in slaap gevallen, ze was na het middageten zo moe."

Even is Fleur onzeker of ze zal blijven en overweegt om afscheid te nemen en naar huis te gaan. Maar Monika die dat blijkbaar meteen gemerkt heeft, zegt: "Niet weggaan hoor. Ik ben zó terug."

"Prima," antwoordt Fleur. Ze merkt dat ze eigenlijk helemaal geen zin heeft om al weg te gaan.

ooooo

Carolien komt terug. "Hoera. We konden de konijnen nog net van een verdrinkingsdood redden. Ze waren gevaarlijk dicht bij de rivier. Maar nu zijn ze weer veilig en wel in hun kooi. Het is niet zoals je misschien denkt," zegt ze aan Fleur. "Het is geen kleine kooi. We noemen het maar zo. Het is een brede ren met veel uitlooptmogelijkheid. En met kippengaas overdekt zodat ze niet kunnen ontsnappen."

"Blijkbaar toch," zegt Caspar.

“Ja.” Carolien kijkt haar broer aan en heft plagend een vinger. “En daar hebben jullie jongetjes wat mee te maken.”

“Lukas en Nick?” vragen Caspar en Isa tegelijk.

“Sven ook?” vraagt Maria.

“Dat is een dynamisch drietal, we moeten ze een beetje in de gaten houden,” is Caroliens conclusie en gaat weer zitten.

“We doen niet anders,” zegt Isa berustend.

“Hebben jullie allemaal nog wat te eten? Te drinken?” wil Carolien vervolgens weten en kijkt in het rond.

“Zusje Carolien is de ideale gastvrouw,” verkondigt Caspar en kijkt Fleur aan.

“Bij haar zul je nooit verhongeren,” lacht Isa. “Heb je het in de gaten?”

“Ik merk het.” Fleur glimlacht en leunt achterover.

“En hier zijn mijn twee slaapmutsen.” Monika is terug met baby Anja op haar arm en Fiona aan een hand.

“De ijsjesvrouw.” Fiona gaat meteen op Fleurs schoot zitten die blij verrast is. Fiona nestelt zich tegen haar aan. “Hoe oud ben jij? Ik ben vier. Daarna ben ik vijf en daarna zes.”

“Ik heb twee zessen,” zegt Fleur. “Twee zessen aan elkaar. Dat is zesenzestig.”

“Ben je dan een oma?” vraagt Fiona.

“Nee, ik heb geen kinderen dus ben ik ook geen oma.” Fleur strijkt over de warme haren die een slaapluchtje hebben. Ze ruikt eraan en vindt het leven goed zoals het is.

“Met zesenzestig jaren begint het leven pas,” zingt Caspar en zijn vrouw valt in: “Met zesenzestig jaren, veel mooier dan het was.” Alle lachen en kijken Fleur aan.

“Is dat zo?” vraagt Monika. “Is het leven mooier geworden?”

Fleur haalt diep adem. “Misschien,” zegt ze na een pauze. “In ieder geval vinden veel veranderingen plaats in mijn leven. Maar of dat mooier is, weet ik nog niet.”

Voordat iemand verdere vragen kan stellen, komt een van de jongemannen, degene met de rasta's, met een gitaar onder zijn arm aan tafel.

“David, speel wat voor ons,” roepen de kinderen en hij begint een kinderlandje te tokkelen dat ze meteen meezingen. Daarna speelt hij ‘Blowing In The Wind’ en zingt met een rustige en aangename stem dit oude lied van

Bob Dylan. Tenslotte een ander oud lied van Boudewijn de Groot en Fleur is verwonderd over het feit dat hij deze liederen kent.

De andere jongeman die Julian moet zijn, is nu ook verschenen. Hij legt een hand op de schouder van zijn broer. "En nu iets wat ik zo graag van jou hoor, je weet wel." David die tijdens het spelen tussen Caspar en Monika is gaan zitten, kijkt zijn broer aan en knikt.

Tot Fleurs grote blijdschap begint hij een lied van Jacques Brel te zingen, een van haar lievelingszangers. Hij zingt 'Ne Me Quitte Pas' en ze is diep ontroerd.

Wat een geschenk! Deze namiddag is één groot geschenk.

Tranen schieten in haar ogen en ze knippert ze weg. Ze buigt haar hoofd snel over het kinderhoofd en haalt trillend adem.

ooooo

Als het lied beëindigd is, legt David de gitaar aan de kant en schenkt water in een glas dat hij vervolgens in een teug leegdrinkt. "Ik heb dit lied van Jacques Brel iemand in het Limburgs horen zingen en dan heet het 'Laot mich neet alling'. Dat wil ik ook leren," verkondigt hij. "En nu heeft de muzikant pauze." Tevreden leunt hij achterover.

"Ik heb vanochtend een hele mooie vogel gezien," vertelt Fiona vertrouwelijk. "Hij was een beetje rood hier." Ze wrijft over haar buik.

"Dan heb je waarschijnlijk een roodborstje gezien." Carolien is naast Fleur gaan zitten en legt haar ongevraagd een tweede stuk vlaai op het bord. "Dat gaat er ook nog in. Je bent tamelijk dun."

"Zoiets noem je slank, zusje Carolien," zegt Caspar vermanend.

Carolien werpt haar broer een vernietigende blik toe, buigt haar hoofd naar Fiona toe en zegt: "Ik was twee maanden geleden in Zwitserland en daar heb ik een heel speciale vogel gezien."

"Ook met rood?" vraagt Fiona en kijkt omhoog naar Fleur. "Zullen we jouw rode vlaai delen? Ik vind kersenvlaai erg lekker."

Voordat een van de ouders kan protesteren zegt Fleur: "Dat vind ik een goed idee." Ze geeft Fiona haar vorkje. "We wisselen af. Jij eerst."

Tevreden prikt het kind met de vork in het gebak.

"Wat was dat voor een vogel waar je het over had?" Fleur kijkt Carolien van opzij aan.